

BATUGA
Candaşlık 1. Bölüm
Suya Yazılan Sır

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Fatih Can

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Ebrar Kılıç

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Şubat 2026

ISBN: 978-625-5779-66-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BATUGA
Candaşlık 1. Bölüm
Suya Yazılan Sır

Murat Kılıç

BATUGA:

Öz Türkçe bir isim.

1- Kahraman.

2- Gizli, gizlenmiş. Gizlenmiş kahraman

Ebrar ve M. Efe K. İçin...

KENDİNİZE HEP İYİ DAVRANIN.
UNUTMAYIN BİLGİ AĞIRDIR, HER ANLAMDA AĞIR...

ÖN SÖZ

Profesyonel iş yaşantımdan arta kalan zamanımda yazmak benim için her zaman bir hobi olmuştur. Kendimce pek de iddialı olmadığımı söyleyebilirim (?) Buna rağmen küçük büyük pek çok hikâyemin yanında, mütevazı birer kitap gibi hazırlanmış olan yazılarımda bulunmaktadır. Şu anda elinizde tutmakta olduğunuz onların sekizincisi (idi). Ne var ki diğer yazılarımla birlikte çok eski, varlığı unutulmuş

ve bu sebeple bozulmuş bir sabit sürücünün içerisinde durmaktaydı. Sürücü, bulunduğu unutulmuş yerden yeniden elime geldiğinde merakla üzerinde çalışmaya başladım. Kurtarabildiğim kısıtlı verilerin arasında BATUGA da vardı. 2001-2002 gibi ilk iki bölümün taslağını bitirmiştimm. Onarım gören sürücüden çıkan belgeler parça parça yığınlar hâlindeydi ve yarısından çoğu tamamen silinmişti. Bir köşede yine dinlenmeye çekildiler. 2007 yılında yeniden toparlandılar. Sonrasında kızım Ebrar'ın yoğun ısrarı ile yeniden ele alıp daha modern bir kurgu oluşturarak tamamladım. Hatırlayabildiğim

kadarıyla ilk kurgudaki olaylara mümkün olduğunca bağlı kalmaya çalışarak. O zaman için üç farklı kitap olarak tasarlamıştım.

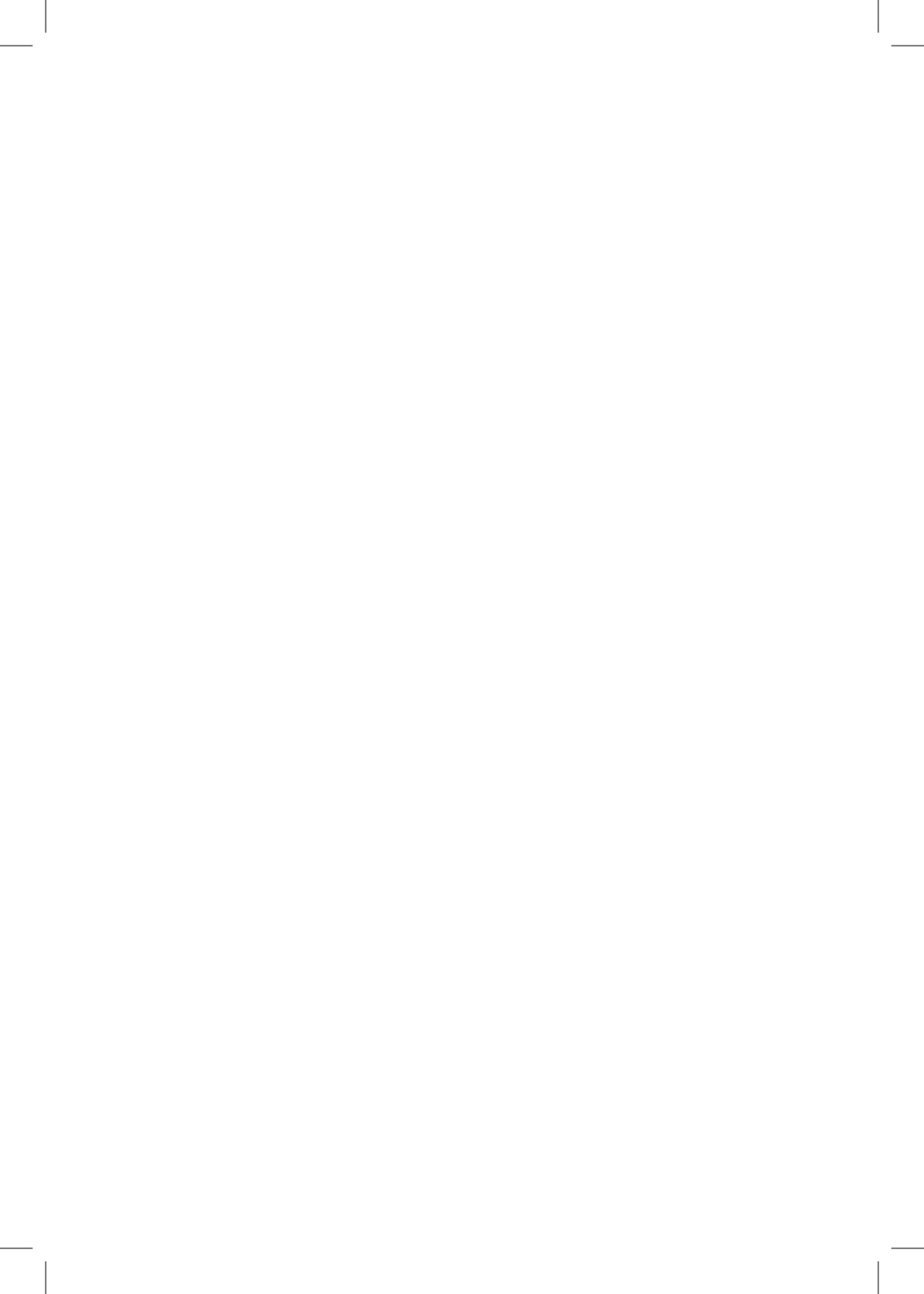
Aşağıdaki yazı 2001'deki taslak kitabın ön sözüdür.

“Türk mitolojisi ana hatlarıyla bile pek çok kimsenin varlığını bilmediği bir mitolojidir. Oysa çok zengin ve bir o kadar da derindir. Hemen hemen tüm dünya insanların aşına olduğu Yunan mitolojisi bence Türk mitolojisiyle asla boy ölçüşemez. Kim bilir, belki de bizden kopyalanmış bile denebilir. Eski tanrılarımızın çokluğu, varlıkların, iyi-kötü ruhların bolluğu ve çeşitliliği, muhteşem kahramanların sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. Batının ve uzak kıtaların aslında özünde kısır kalmış karakter ve mitleriyle süslü, bol anlatımlı eserlerini hepimiz okuduk ve okuyoruz. Vampirler, kurt adamlar ve aynı tanrıların aynı hikâyeleri. Zeus'u bilmeyen var mı? Peki ya Kayra Han? Ak Ana? Kübey Hatun? Mitolojimiz teknik-sosyal imkânsızlıklardan dolayı filmlere, dizilere konu olamamanın yanında, maalesef sıklıkla okuduğumuz kitaplara da misafir olmuyorlar. Bilgisiz ve ilgisiz. Bu konuda bir hikâyeye yazma fikri kafamda oluşmaya başladığında, kim bilir kaçınıcı defa o ünlü “Süt Kardeşler” filmini seyrediyordum. Bütün fikir Gulyabani üzerine bir öykü yazma kararım ile başladı. Gulyabani'yi araştırdım ama hakkında pek fazla bilgi bulamadım. Ancak mitolojiye olan ilgimi oldukça artırmıştı. Gulyabani aslında mitolojideki en basit ve sıradan karakterlerden biriydi. (Arap ve Ortadoğu kökenleri yüzünden belki bizim mitolojimizden oluşu bile şüpheli). Fakat konu, üzerine yüzlerce epik öykü yazılabilecek kadar büyük ve derin. Kesinlikle çalışılmayı ve kafa yormayı hak ediyor. Bu büyüklüğü ve derinliği bilimsel anlamda anlatmayı bilim insanlarına bırakmak istiyorum. Ben mitolojiyi tarihsel ve bilimsel olarak değil, mitolojideki karakterleri özüne sadık kalmaya çalışarak akıcı ve fantastik bir

kurgu ile günümüze taşımaya çalıştım. Söylediğim gibi “Kendim için yazıyorum. Çünkü hayal kurmayı seviyorum.” Edebi boyutta nasıl değerlendirileceğini düşünmüyorum. Popüler olursa konuya ilgi artar. Mitolojimizi öğrenme isteği doğar. Bunu başarabilnek; önemli olan bu. Ben sadece yazdım. Umarım okur, umarım beğenirsiniz.”

Ayrıca, bir kitap okurken ön sözünde rastladığım ve hep âdetten olduğunu düşündüğüm şu teşekkür etme satırları var ya? Ne kadar da gerekliymiş. Sadece kendisi için vakit isteyen, hazırlanması zor ve meşakkatli bir süreç. Bu sebeble Önce aileme, eşim Halime’ye, çocuklarım Ebrar (Sağ kolum ve elim) ve M. Efe K. (Fiziksel güç ve akıl) size çok ve en önce TEŞEKKÜR ETMEK istiyorum. İyi sabır gösterdiniz. Fakat hazırlıklı olun, galiba yeni başladık. Bir büyük teşekkür de Kardeşim Emel’e. Her seferinde, ısrarla ama ısrarla her yazdığım hikâyeyi ilk okuyan olup beni zorladığın için. Sonra Annem A. Zehra ve bu süreçte ihmal ettiğim diğer kardeşlerim Burak, Ebru Elif. Her birinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

Murat KILIÇ

KISIM-1

KILIÇ

Elleri titriyordu. Çok şaşkındı. İçinde bir korku filizlendi. Aslında ne yapıyor olduğunu uğraşı boyunca hiç anlamamıştı. Amaçladığı şey kesinlikle bu değildi. Farkında olmadan, yaşıyor olduğu derin üzüntü, kin ve hiç durmadan büyüyen öfkesi ile dövmüş, şekillendirmişti onu. Ne yaptığını, yaptığının nelere sebep olabileceğini anladığı an, işte tam bu andı. Uzun süredir hüznün ve kederle dolu olan bakışları, şimdi korku doluydu. Ama artık iş işten geçmişti. Olan karşısında panik hâlde geriye doğru çekildi. Sendeledi. Sırtı, ocağını alevlendirmek için kullandığı büyük hava körüğüne yaslandı. Körük, kızgınlıkla soluyan, rakibine saldırmaya hazır, azgın bir boğa misali, homurdanarak kapandı. Demir ocağına doğru üflenen havanın şiddeti, ocağı her zamankinden daha fazla harladığı için bir daha irkildi. Ardından yine sendeledi. Bedeninden başlayıp suratına doğru vuran yoğun ısı yüzünden yanmamak için istemsizce yana ve geriye doğru çekildi. Küçük bir an için, ocaktaki alev topuna kaymış olan bakışları yeniden, sıcak bir bıçakla kesilen tereyağ misali, tam ortasından ikiye bölünen büyük ve heybetli örsünün üzerine kaydılar. Birkaç sefer, derin derin soludu. Korkusu katlanarak artıyordu. Kılıç yerde, döverek şekillendirme işi bitince bıraktığı ağır çekiçin hemen yanında duruyordu. Bakışlarını istemsizce örsün üzerinden kılıcın üzerine doğru çevirdi. Evet. Bir silah ustasıydı. Ama onun bir silah

olmasını amaçlamamış, bunu hiç istememişti. İçini yakıp kavuran bu tarifsiz acı yüzünden onlara çok öfkeliydi. O kara günden sonraki yaşamı boyunca asla bitmeyecek, dinmeyecek olan bu öfke yüzünden yapmak için doğduğu, yetkinliği olan tek işi bırakmıştı. Bir daha asla silah yapmayacaktı. Kararlıydı. Yapmayacak, artık onlara hizmet etmeyecekti. Yaşadığı bunca acı, keder, hissettiği bu dinmeyen ve asla dinmeyecek öfke onlar ve koydukları bu kesin kurallar yüzünden değil miydi? Acımasızdılar. Çok acımasız. Ve ne yazık ki ömrü boyunca yaptığı bu işle, onların bu acımasızlığına ortak olmuştu. Artık olmaz, olamazdı. Hepsini geride bırakıp inzivaya çekilecekti. Yapacağı son bir şey daha vardı. Sadece kendisi için, onların haberi olmadan yapacağı son bir şey? Acılı bir babanın en son arzusu. Tüm hünerini ve marifetini kullanarak, elindeki bu son iki Bulat Çeliği yumurtasından biri ile kendisine onu, kızını hatırlatacak bir anı, bir hatıra yaratmak. Son ustalık eseri. Yerde duran o kılıç tam da buydu işte. Bu düşüncelerle vücut bulmuştu. Bir sanat eseri hayal etmişti. Silah olmayacaktı. Çok çabaladı. Çok denedi. Ama o bir silah ustasıydı ve bildiği tek şey buydu. Ellerine sinmiş, ruhuna yerleşmiş ustalık hüneri, başka bir şeyi şekillendirmesine izin vermedi. O çelik yumurtayı ısıttı, dövdü, bir hamur gibi oynadı onunla. Olmadı. Eninde sonunda, her seferinde bir silah şeklini aldı. Fakat bir şeyi başarmıştı. Şimdi her bir kıvrımıyla kendisine onu, kızını hatırlatan bir kılıç vardı karşısında. Boyu, genişliği ve uzunluğu sıradan kılıçlardan pek de farklı değildi. Ama tıpkı kızı gibi, zarif, narin ve çok alımlı olmuştu. Topuzu tıpkı bir insan kafası gibi görünüyordu. Kızının başı ve yüzünün silüeti, bir heykeltıraşın usta işçiliği ile, çelik bir kürenin oyulup şekillendirilmesiyle yapılmıştı. Ağzı, burnu, gözleri. Hatta elmacık kemiklerinin yapısı bile aynıydı. Alnından ve kulaklarının arkasından başlayan saçları, tıpkı kızının beline kadar uzun olan altın

sarısı saçları gibi tel tel dalgalanarak geriye, kılıcın gövdesine doğru uzanıyordu. Uzanırken de bir an için düzgünce toplanıp, belik belik örgülü bir görünümde kılıcın sapını oluşturmuştu. Sonrasında yine dağılmış ve kılıcın gövdesinde kaybolmuşlardı. Kızı hayattayken çok zarif ve alımlıydı. Yürürken, sanki ayakları yere hiç değmiyormuş gibi salınırdı. Kendisine bunu anımsatması için kılıcın gövdesini hafifçe kavisli yaptı. Gövde üzerine, tam ortasından geçen, sapının bitiminden başlayıp sivri ucuna kadar uzanan, birbirine paralel iki ince kanal açtı. Bu iki kanal, gövdenin üzerine çizilmiş iki çizgi gibi duruyor, ancak işlenmiş Bulat Çeliği'nin parlaklığı ile birleşince, sanki sürekli hareket ediyormuş gibi görünüyordular. Kılıcın üzerinde, sapından başlayıp sivri ucuna kadar dalgalanarak salınan bu çizgiler onu, durduğu yerde bile hareketli göstermekteydi. Yaptığı diğer pek çok kılıç gibi iki taraflı değildi. Sadece bir tarafı keskindi. Ancak keskin olması gerektiği için değil, kızının sağlam, dürüst, kılıç gibi keskin kişiliğine atıfta bulunmak için böyle yapmıştı. Sadece kılıcın sırtında, keskin olmayan tarafında, ucuna doğru küçük bir bölümü keskinleştirmişti. Kavisten sonra, biraz ileride, sivri ucuna yakın bir noktada başlıyordu. Bu da yaşadığı hayatta yarım kalmışlıkları anlatmak içindi. Yerdeki kılıcın sapı kendisine dönüktü. Sol tarafına yatmış, sivri ucu ileri doğru uzanmıştı. Üzerindeki çizgiler usul usul dalgalanıyordu. Topuzun üzerine oyulmuş yüzünü görünce sanki kızını karşısında gibi hissetti. Üzgün, gözünden yanağına süzülen bir damla yaşla kendisine bakıyordu. Bu üzgün ifade ve yanağına süzülen bir damla gözyaşı, kızının yaşamış olduğu o hazin son yüzündendi. Bakışlarını zorla kızının yüzünden ayırıp örsüne doğru çevirdi. Bugüne kadar yaptığı bütün o kudretli ve güçlü silahları bu heybetli örsün üzerinde dövmüştü. Âdet edindiği üzere, silah tamamen bittiğinde, onu havaya kaldırır, yetkinliği ile ona ruh verir,

ardından bir isim söyler ve hafifçe örs dokundururdu. Yine aynısını yapmıştı. Amacı bu kılıca bir isim koymak değildi. Onun zaten bir adı vardı. Yılların alışkanlığı ile yapmış, biten kılıcı hafifçe kaldırıp sadece örsün üzerine dokundurmuştu. Üstelik ona ruh vermeden, isim söylemeden. İşte, her ne kadar uğraşı boyunca farkında olmasa da yine, yeni bir silah yaptığını anladığı an bu andı. Kılıç, bu küçük dokundurmayla bile titremeden, zorlanmadan, koca örsü keserek yolun devam etti. Bu nasıl olmuştu? Üzerinde onca güçlü ve kudretli silahın dövüldüğü, bazen yeniden yapıldığı, bazen tamir edildiği, bunca zorlu işe rağmen bir nebze bile aşınmayan bu koca örs, karşısında iki parça olarak durmaktaydı. Onu onlar vermişti. Yetkinliği ile o örs bir bütündü. Biri olmadan diğeri bir işe yaramazdı. Nasıl olup da bu denli büyük güçte bir silahı üretebilmişti? Üstelik başlarken bir silah bile yapmak istememişti. Sadece bir anı, kendisi için bir hatıra istemişti o kadar. Ellerinin titremesine engel olamıyordu. Titremesi, kaslı kollarından iri vücuduna doğru yayılırken emektar demir atölyesinin kapısı zorlandığı için gümbürdemeye başladı. Kimin, daha doğrusu neyin geldiğini biliyordu. Kapıyı açmak için hareketlenmedi. Kapı zaten anında geriye doğru savrulup açılmıştı. İki uzun boylu kadın hışımla peş peşe içeri girdiler. Biri doğruca kılıcın, diğeri kendisinin yanına geldi. Kılıca doğru yürüyen usulca eğildi. Elini uzattı. Belli ki kılıcı yerden alacaktı. Ama olmadı. Ona dokunduğu anda irkildi. Acı bir çığlıkla elini geri çekti. Başını kendisine çevirdi. Bu yaşadığı karşısında şimdi daha da çok sinirlenmişti.

— Yakıyor! Çok yakıyor! Sen ne yaptın?

Diye bağırdı. Yanına gelen kadın kolunu yakaladı. Onun da duruşu ve bakışlarından oldukça sinirlenmiş olduğu belliydi. Biliyordu, bu iki kadının büyük güçleri vardı. Ve bu güçlerle kendisine yapabileceklerinin haddi hesabı yoktu. Kolunu yakalayan kadın, öfkesi

yüzünden gözlerinden fıskırmakta olan aevli bakışlara rağmen çok sakin, yumuşak bir ses tonuyla;

— Sen ne yaptın böyle? Neden?

Diye sordu. Cevap veremedi. Kadının gözleri kılıcın üzerine doğru kaydı. Bakışlarıyla uzun uzun kılıcı süzdükten sonra yeniden kendisine döndü. Aynı yumuşak ses tonuyla;

— Bu işi sana biz öğrettik. O örsü biz verdik. Silah yapma yetkinliğini, onlara ruh verme gücünü biz sana verdik. Sen ne yaptın? Ne yaptın böyle? Öfkeyle, kinle ve intikam duygularıyla dövülmüş bu kılıç. Bizim öğrettiklerimizle değil.

O aevli gözlerle yüzüne bakarak duraksadı. Derin bir bir nefes alıp yeniden konuştu;

— Bize karşı olan bütün öfke ve kinini anlıyorum. Belki sana hak verebilirim bile. Ama bu kılıç? Onu o duygularla dövmemeliydin. Neydi amacın?

Yine cevap veremedi. Nutku tutulmuştu. Gözlerini kadının gözlelerinden kaçırmaya çalıştı. Bunu da beceremedi. O sırada diğer kadın da yanlarına geldi. Sol eliyle sağ elini ve sağ el bileğini ovuşturuyordu. Önce bakışlarıyla bir şey anlatmak ister gibi diğer kadına sonra da kendisine doğru döndü. Sert bir ifadeyle;

— Al onu yerden. Hemen!

Diğer kadın kolunu bıraktı. Bakışlarıyla yerdeki kılıcı işaret etti. Ses tonunu yumuşak kullanma hususunda ısrarcıydı.

— Evet. Al onu. Götürmemiz, saklamamız gerekiyor.

Çaresizdi, dediklerini yapacaktı. Yavaşça yürüdü, yere eğildi. Kılıcın üzerindeki çizgiler usul usul dalgalanmaya devam ediyordu. Ya da dalgalanıyormuş gibi görünmeye. Titreyen elleri ile kılıca doğru uzanıp onu yerden aldı. Çok çaresizdi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gelemezdi. Hissettiği üzüntü, hüznün ve öfke katlanmıştı. Ne

yapacağını bilmiyordu. Tıpkı kızı gibi. Onu da kılıcı da alacaklardı elinden. Elindeki bu kılıçla şimdi onlara saldırabilir miydi? Yapmalı mıydı bunu? Hayır. Kendisi için ne değişecekti ki? Ölmek bir şeyi değiştirmezdi. Ama kılıç? O kirlenirdi. Adı lekelenirdi. Bunu istemiyordu. “Saklanması gerek” demişlerdi. Saklayacaklardı. Kılıcın sağ tarafını çevirdi. Diğer tarafındaki çizgiler de usul usul dalgalanıyordu. Kadınlardan biri sertçe;

— Gidelim.

Dedi. Demir atölyesinin kapısından dışarı çıktıklarında, şafak sökmeden hemen önce yaşanan derin, zifiri karanlığın içine daldılar. Kendisi önde, kadınlar bir adım kadar arkasındaydı. Etrafta hiç ışık kaynağı yoktu. Gökyüzünde tek bir yıldız dahi parlamıyordu. Zifiri karanlıkta epeyce yürüdüler. Derin orman birkaç adım sonra, hemen önlerindeki seyrek ağaçların ardında başlıyordu. Nereye gideceklerini, nereye götürüldüğünü az çok anlamış gibiydi. Derin ormanın sınırındaki sık ağaçların üzeri bir anda aydınlandı. Bu aydınlanmaya çok güçlü bir parlama sebep olmuştu. Parlama, arkalarından yükseliyordu. Neler olduğuna bakmak için geri döndü. Ahırını, bahçesindeki hayvanlarını, evini ve evinin dibindeki demir atölyesini alevler içinde yanarken gördü. Gözünün gördüğü her şey; taş, toprak ve yanmaz denilen kuyusundaki su bile alev almıştı. Harlamak için hava üflediği körüğün önündeki ateş, bu gördüğü ateşten daha parlak ve güçlü değildi. Gözünün önündeki her şey, dumansız alevlerin ortasında kalmış, yanarak yok oluyordu. Kadınlardan biri, omzundan tuttu. Sertçe tartaklayıp yeniden yola dönmelerini ve devam etmesini istedi. Derin ormana girdiklerinde yanan evinden yükselen yoğun parlaklık iyice azalmıştı. Kadınlardan biri yeniden omuzunu tuttu;

— Şafak birazdan sökecek. O zamana kadar karanlıkta yürümene yardım edeceğiz.

Birkaç adım daha attılar. Bu sefer diğer kadın, elindeki kılıcı kastederek;

— Çok güzel olmuş. Şimdiye kadar yaptıklarının en güzeli.

Sesi yumuşaktı ama hissediyordu, öfkeli bakışları elindeki kılıcın üzerindeydi. Kadına cevap vermedi. Bu sefer de;

— Adı ne?

Diye sordu. Ne diyecekti? Ona başka bir isim vermek istemiyordu. Zaten bir ismi vardı. Fakat artık o isim olmazdı. Güzeller güzeli kızının ve ismin onlar tarafından daha fazla anılmaması ve kirletilmemesi gerekiyordu.

— Sana sordum. Duymuyor musun? Adı ne?

Diye üsteledi kadın. Bu sefer sesi o yumuşak tondan biraz uzaklaşmıştı. Daha sert ve kararlıydı. “Aslında, belki de yapmalıyım. Söylemeliyim o ismi.” Diye düşündü. Kızının adını bu güçteki bir silahta yaşatıp, onlara korku nedir öğretmeliydi. Gönlü ayrı, düşünceleri ayrı şeyler istemeye başlamıştı. Başını kaldırıp her ne kadar karanlık yüzünden göremiyor olsa da kadının gözlerine doğru baktı. Gönlü ve düşüncelerinin kavgası, yüreğini bir mengineenin içine koymuş, sıkıştırıyordu. Derin bir nefes alıp, konuşmak için ağzını araladı. Her şeye rağmen gönlü kızının adını haykırmak istese de söyleyemedi. Onun yerine düşüncelerinin sesini dinleyip o anda aklına gelen birkaç kelimeyi harmanlayarak haykırdı;

— Kaşmir.

KISIM-2

GÜÇLÜ VE KARARLI

Şezlonga uzanmış, incinen ayağını uzatmıştı. Portakal suyundan bir yudum içti. Yutkundu ve derin bir nefes daha aldı. Sağ ayak bileğindeki acı artık tamamen kaybolmuştu. İçinden gelen ve şimdiye kadar kendisini hiç yanıltmayan hisleri, biraz sonra telefonunun çalacağını söylüyordu. Kendini bildi bileli bunu yaşıyordu. Yine yanılmayacaktı. Hiç yanılmazdı. Elindeki portakal suyu bardağını yanındaki sehpa bırakıp telefonunu aldı. Kilidini açmak için parmaklarını ekranın üzerinde dolaştırırken, hemen arkasındaki kapıdan bir hışım içeri giren arkadaşı Ahmet'in sesini duydu;

— İyisin değil mi? Bir sorun yok? Bak tedbirli davranmak adına gidelim derim bir doktora.

Ahmet, cümlesini henüz tamamlamadan yanındaki şezlonga oturmuştu bile. Gelirken yanında getirdiği buz torbasıyla ayak bileğindeki değişirdi. O sırada telefonu çaldı. Arayan yardımcısıydı. Elinde beklettiği telefonu, ilk çalma sesi henüz sonlanmadan açıp kulağına götürdü. O sırada Ahmet'e doğru yaptığı işaretle susmasını istedi. Ahmet gergin bir ifadeyle sustu. Telefon açıldıktan sonra oluşan kısa sessizliğin ardından yardımcısı şaşkın bir ses tonuyla;

— Alo patron. Ne zaman seni arasam daha çalmadan açıyorsun. Medyum gibisin. Korkuyorum artık senden.

Derin bir nefes daha aldı. Biraz acele etmesini, hızlı konuşmasını istiyordu. Bunu vurgulayan bir ses tonuyla;

— Acele et. Bırak laf kalabalığını şimdi. Vaktim yok.

Dedi. Telefonun diğer ucundaki ses değişti. Artık oldukça ciddi bir tonda gelmeye başladı;

— Kim ya da kimler kullanıyorsa, şu anda nerede olduklarını bilmiyorum. Görünüşe göre bütün dünyayı geziyorlar. Harcama hareketleri bunu ispatlar nitelikte. Kimin kullandığı bilgisinin zaten mevcut olmadığını söylemiştim. Üzgünüm ama öğrenebilecekmişim gibi de durmuyor. Resmî yollar kapalı. Bizim tarafta ise bu konudaki bütün kapılar büyük patrona açılıyor. Bu bilgi sadece onda gibi.

Konuşmasına, özellikle bunları belirtmek istermişçesine bir ses tonunda devam ederek;

— Ama sevindirici bir haberim var. Altını çizerek, üstüne basarak söylüyorum. Kişisel çabalarımla son bir yıldır yapılan bütün ama bütün harcamalara ulaşabildim. Nasıl diye sormak yok. Başımız derde girer. Aramızda kalmalı. Şimdi sana hepsini elektronik posta olarak atıyorum. Liste epey uzun. Ve patron çok şaşıracaksın.

Kısa bir sessizlik oldu. Karşı taraftan gelen klavye tuşu tıklamalarını duyabiliyordu. Başarılı bir elemandı. Ancak bu vurdumduymaz tavrı ve lakayt davranışları çoğu zaman sinirlerini bozuyordu. Onu defalarca uyarılmıştı. Ayrıca bir paylaşım yapacaksa onu telefon konuşmasından hemen önce yapması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp, öfkeli yüz ifadesiyle Ahmet'in yüzüne bakıp başını iki yana salladı. O esnada yardımcısı da işini bitirmişti.

— Alo patron. Elektronik postayı gönderdim. Dediğim gibi. Neler için kullanıyorlar, görünce inanamayacaksınız. Hayli üst sınıf motorsikletler bile almışlar. Şu yarışçıların kullandığı türden. Herkes alamaz o makineleri. Üstelik modifiye ediyorlar. Aldıkları o yedek parçalarla yapılan o modifikasyonlar sokakta kullanılan araçlara yapılamaz. Harcamaların hiçbir sınırı yok.

Daha fazla onunla konuşmak istemiyordu. Bunu belli eden bir biçimde;

— Teşekkür ederim. Kapatıyorum. Yarın sabah şirkette görüşürüz.

Dedi telefonu kapattı. Gelen postayı telefonu üzerinden bulup üstünkörü incelemeye başladı. Oldukça kabarık kalemlerden oluşan yüzlerce satırlık harcamalar vardı. Ahmet hafifçe omuzundan dürterek;

— Hey, spor salonunda iş yapılmasına pek alışık değiliz. Sıkıntı ne?

Diye sordu. Elindeki telefonu kapatıp yanındaki sehpaye bıraktı. Limonatasını alıp düşünceli yüz ifadesiyle bir yudum daha içti. Ahmet;

— Ooo iyice tadın kaçtı. Sorun o kadar büyük mü ya?

Diye ekledi. Başını Ahmet'e doğru çevirdi. Aynı düşünceli ifadeyle birkaç saniye bekleyip;

— Senin gibi, yılların çakalı, profesyonel bir muhasebecinin bile düşünemeyeceği bir yöntem tespit ettim. Şaşacaksın. Acayip bir düzen. Öylece, gözümüzün önünde duruyor ama bunca zamandır fark etmiyormuşuz.

Ahmet alaycı bir gülümsemeyle araya girip konuşmasını böldü;

— Finans ve ekonomi. Benim doktora alanım bu canım arkadaşım. Hatırlatırım, ismim en tepede yazılı. En son okul yıllarında muhasebecilik yapmıştım. Lütfen saygılı olalım. Düzeltirim.

Konuşmasının ardından gülümsemesini genişletti. Ahmet'e bakıp tavrını olabildiğince ciddileştirdi;

— Durum çok ciddi. Ahmet. Gerçekten senin bile kolay kolay göremeyeceğin bir düzen kurulmuş.

Ahmet'in yüzü de değişerek kendisinininki gibi ciddi bir görünüme büründü. Çok heyecanlanmış bir o kadar da meraklanmıştı aslında.

Şimdi anlatmasını isteyecekti. Ondan önce davranıp, konuşmaya başladı;

— Gireceğimiz yeni bir ihale var. Biliyorsun konuştuk. Çok ama çok masraflı, oldukça geniş kapsamlı bir yatırım. Kâr inanılmaz olacak. Falan filan. Bilirsin, yaşlı kurt işini çok iyi yapıyor. İhale ıskalamaz. Geçmişteki o meşhur ihaleyi hatırlarsın? Şu dosyasının ofisinden çalındığı ihale var ya.

Ahmet kendisini onaylarmışçasına başını öne doğru sallayarak lafını kesti;

— Hani aylarca çalıştıktan sonra. “Soyulduk. Her şey bitti. Artık rakipte” demiştin. Sonrasında o yaşlı kurt meğer ihale dosyasını daha da gizli bir kasada saklamış. Bombayı patlattı. Hatta soygunu yapan sizin kendi elemanlarınızdı değil mi?

Ahmet'e bakıp gülümsedi;

— Evet aynen o ihale. Ama konumuz şimdi o değil. Yaşlı kurdun kurtluğu. Yine yaptı yapacağımı. Sonu belli. Bu ihale de kesinlikle bizde kalacak. Masraf büyük. Bu yüzden çok ince ve detaylı planlamalar yapmam lazımdı. Bırakır mıyım? Yaptım. Bu sırada, tamamen tesadüfen fark ettim. Aslında fark ettim demem de yanlış. Bir sorun olduğunu hissettim. Hislerimle hareket edip daha derine baktım.

Derin bir nefes alıp başını iki yana sallayan Ahmet;

— Sen ve hislerin. Hiç yanılmazlar değil mi?

Diyerek araya girdi. Ahmet'e aldırış etmedi.

— Holdingin derinlerde saklanmış, geride kalmış şirketlerine ve o şirketlerin hesaplarına kadar uzandım. O kadar eski hesaplar ki bunlar. Neredeyse yaşlı kurtla yaşıt diyeceğim. Bu hesaplara bağlı beş tane kredi kartı var. Ve hepsi aktif, hepsi hâlâ kullanılıyor. Kullanıcıları kim, belli değil. Harcamalar çok kabarık. Bazı aylarda hesapların sahibi şirketin, mali değerini bile katlayarak aşacak kadar

kabarık. Ancak her seferinde hesap özeti sıfırlanıyor. Kartların son ödeme tarihinde hesaplarda hep para var. Hem de kuruşu kuruşuna tam para. Ve bu ödeme operasyonu hiçbir koşulda aksamıyor ve fark edilmiyor. Bilançolara yansımıyor. Giderlere girmiyor. Hesaplarda toplanan para daha hesaba yatmadan, aktarılan hesaplarda eriyip gitmiş oluyor. Hiç olmamış gibi. Acayip bir sistem bu. Çok karmaşık. Para aklama desem değil. Hırsızlık? Orası da muamma. Çözemedim. Ve galiba bu iş bizim yaşlı kurtun bilgisi dahilinde. Konuştum. Kesinlikle haberi var. Ancak ne olduğunu söylemiyor. Konuyu bile açtırmıyor. Daha da garibi ortadaki meblağ ile ilgilenmiyor bile. Onu tanımasam kendi şirketlerini bizzat kendisi soyuyor derim.

Ahmet'in yüzünde çok ciddi bir ifade belirdi. Belli ki bu söylediklerinin üzerinde düşünüyordu. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra;

— Yok. O hile yapmaz. Çetrefilli işe bulaşmaz. Yaşlı kurt çok tecrübelidir. Bu saatten sonra adını lekeleyecek şeyden kaçınır. Adam yatırım ve para konusunda ordinaryüs. Biz daha doğmamıştık o iş dünyası tarihine adını altın harflerle yazdırırken.

Kısa bir an için sessiz ve düşünceli olarak bekledi. Sonra kararsız ifadelerle konuşmasını sürdürdü;

— Ama haberi var diyorsun. Haberi yok deseydin, birileri size çaktırmadan paranızı çalıyor derdim. Gerçi paranız çalınıyor. Görünen bu. İyi bir düzen bulmuşlar, işi çözmüşlerse büyük sorun var demektir. Belki bizim şirketleri bile tokatlıyorlardır. Hatta rakibimiz olan holdingleri de. Araştırmak, bakmak lazım. Öğrenmeliyiz. Vergi olayı nasıl çözülüyor? Neticede borcu ödeyen hesapta ve o hesaba para aktaran hesaplarda hareket var.

Uzandığı yerden hafifçe doğruldu;

— Her şey yasal Ahmet. Dedim ya, acayip bir düzen. Yarın gel birlikte bakalım. Belki bizim göremediğimiz şeyleri sen görürsün.

Nasıl tespit ettiğimi gösteririm. Sen de sizinkilere bakarsın. Beraber çözelim bunu.

Ahmet bu isteğini kabul ettiğini anlatır biçimde başını sallarken;

— Tamam. Müsaitsen yarın öğleden sonra bakalım. Ayrıca, hiç düşündün mü? Yaşlı kurt belki de giden o parayı gerçekten umursamıyordur. Onda o kadar çok var ki.

Bu sırada kendisi de tamamen doğrulmuş, şezlongun üzerinde oturmuştu. O esnada uzattığı ayağı oynadı. Bileğindeki buz torbası kayarak yere düştü. Ahmet elini uzatıp torbayı yerden almak istedi. Bunu engelleyerek;

— Dur, dur, dur. Buna gerek yok. Geçti zaten.

Ahmet inanmayan gözlerle yüzüne baktı;

— Nasıl olur? Nasıl geçti dersin? O kemikten çıkan küt sesi kenarda oturan bana kadar geldi. Kesin kırılmıştır dedim.

Ahmet'e bakıp gülümsedi. Yana doğru döndü. Şezlongun üzerinde oturarak ayaklarını yere bastı. Hafifçe sağ ayağına yüklendi. Bileğini işaret ederek;

— Bak gördün mü? Söylemiştim. Basabiliyorum.

Ahmet şaşkın görünüyordu.

— Oğlum sen bir mucizesin. Farkında mısın bunun?

Başını kaldırıp Ahmet'e bakmaya başladı. Yüzündeki hafif alaycı bir sırıtmayla;

— Saçmalama be Ahmet, ne mucizesi? Hepinizin ayarı kaçmış, balansı bozulmuş. Biri der medyum, diğeri der mucize. Ben de diyorum ki, bünyem güçlü. Ama haklısın. Bu güç beni bile şaşırtıyor bazen. Ve spor. Çok çalışıyorum. Çok seviyorum spor yapmayı. Sporsuz olmaz.

Ahmet çok ciddi bir ifadeye büründü. Bu ciddiyetini ses tonuna da yansıtarak;

— Ne kadar oldu? On yıl mı? Belki fazlası var arkadaşız. Ama net on yıldır bu spor salonuna geliyoruz. Birlikte pek çok şey yaptık. Extrem sporlar dahil. Az önce antrenman için dövüştüğün o izbandut kılıklı sporcu neredeyse senden elli kilo daha ağır ve uzundu.

Sesini daha da güçlendirip kelimelerin üstüne basarak;

— Ağır ve uzun. Adam senden uzun ve ağırdı. Ve tecrübeli. Ve profesyonel dövüşçü. Madalyalı oğlum, madalyalı.

Kısa bir an için duraksadıktan sonra ilk başladığı ses tonuna dönerek konuşmaya devam etti;

— Ayağını incittiğin için adamı dövmeyi bıraktın. Kabul et, normal bir insandan daha güçlüsün. Ve daha sağlam. İçinden geliyor bu acı güç. Sakın bana “Çalışmak” deme, o adamdan daha çok çalışmıyorsun. Arkadaş olduğumuz bu on yıllık süre zarfında bir kere bile olsun hastalandığını, rahatsızlandığını veya sakatlandığını görmedim.

Eliyle ayak bileğini işaret etti;

— Al hepsi bu kadar işte. Oğlum. Başın bile ağrımaz senin.

Ahmet’in lafını kesmek için ağzını açacak oldu. Ama Ahmet buna izin vermeden hararetle konuşmaya devam etti;

— Haa, şimdi bana “Paraşütle atlarken kolum kırılmıştı” diyecersen o sayılmaz. İki, sadece iki hafta sürdü iyileşmen. Üçüncü hafta yine antrenmandaydın. Ben ayağımı burktuğumda bile bir ay üzerine basamıyorum. En önemlisi de hiç değişmiyorsun. Farkında mısın? Ne vücudunda ne de yüzünde en ufak bir yaşlanma belirtin yok. Nasıl böyle genç kalabiliyorsun? Kiskanıyorum doğrusu. Bak, benim saçım beyazlamaya başladı. Aralarda var görürsün. Ayrıca henüz çalmamış olan telefonları eline alıp cevap vermelerini de görmüyor değilim. Şimdi bu söylediklerimi alt alta yaz ve topla.

Ardından kabul et. Değişik adamsın. İncelemek lazım seni. Amerikalı bilim adamlarına vermek lazım.

Ahmet bu sözlerinden sonra gülmeye başladı. Kendisi de bu cümleler karşısında yüzünde beliren alaycı sırıtmayla ayağa kalktı. Bütün ağırlığını sağ bileğine verip üzerine basmayı denedi. Canı yanmıyordu. Bakışlarını yeniden Ahmet'in üzerine çevirdi. Ahmet gülmeyi kesti.

— Amerikalı bilim adamlarına verecekmiş! Sen benim uzaydan falan geldiğimi mi düşünüyorsun? Seni temin ederim sıradan, basit bir insanım ben. Sadece sana ya da diğerlerine göre daha zor bir çocukluk geçirdim. Konuştuk bunları Ahmet. Yeniden anlatmama hiç gerek yok. Yetimhanede büyümek zordur. Ömür boyu yapılan askerlik gibi. Sağlamlaştırır, güçlendirir insanı. Mücadelelere girmeyi ve onları kazanmayı erkenden öğretir. Şimdi izinle dış yapmam lazım, Simge'ye gideceğim. Geçen gece hazırladığım o şaka çok ağır oldu. Sanırım bir özür borçluyum ona.

Geriye dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Attığı ilk bir iki adımda hafifçe sektiye de üst üste birkaç tane derin nefes aldı. Artık tamamen toparlamıştı. Dinlenme odasından çıkıp, oldukça büyük olan spor salonunun uzun koridorlarını geçerek aşağı, yüzme havuzu, duşlar ve soyunma odalarına inen merdivenlere yöneldi. Soyunma odasına girip, kendisine ait olan dolabın içinden şampuanını ve duş jelini aldı. Duşa girdi. Yaz ya da kış, fark etmezdi, soğuk suyla yıkanmayı ve duшта uzun kalmayı seviyordu. Ancak şu anda vakti biraz kısıtlıydı. Simge, şayet işi yoksa hafta içi çok erken uyur, hafta sonlarını da neredeyse ayakta geçirirdi. Onu, uyumadan önce yakalayıp, geçen gece yaptığı şaka için özür dileyecekti. Bu şakalaşma işi yetimhaneden gelen bir alışkanlıktı. Orada günler ve geceler yavaş geçerdi. Bu yüzden kendilerine eğlence icat etmeleri gerekiyordu. Bir de yaşça büyük olan çocuklardan kaçmak gerekirdi. O ayrı bir sanat olmuştu. Yetimhanede araları iyi olan arkadaşlar

hep birbirleriyle şakalaşırlardı. Bu hâlâ devam eden bir alışkanlıktı. Yeni ve eski, çevresindeki pek çok arkadaşı da bu duruma uyum sağlamıştı. Uyum sağlamayanlarla zaten şakalaşmıyordu. İnsanına göre davranmayı, ciddiyetini korumayı her zaman bilmişti aslında. En yakın çevresindeki en şakacı grubun şakaları, artık daha ağırdı ve birbirleri ile hesaplaşma boyutuna çıkmıştı. Şaka yapıldıysa, intikam mutlaka alınmalıydı. Simge için hazırladığı çok ağır olmuştu. Ve Simge şaka seven biri değildi. Saçlarını iyice duruladıktan sonra havluya sarınıp dışarı çıktı. Aynanın önüne gelip başka bir havlu daha aldı. Vücudunu kuruladı. Henüz tam anlamıyla at kuyruğu olmayacak kadar kısa, ancak bir lastikle rahatça toplanabilecek kadar uzun olan saçlarıyla uğraşmaya başladı. Ortalamanın çok üstünde, oldukça uzun boylu, geniş omuzluydu. Esmerdi. Düzgün ve belirgin hatları olan sportmen bir vücut yapısı vardı. Hayatı boyunca hemen hemen her türlü sporu yapmıştı. Kaslıydı, ancak bedeni, özellikle kas yapmak için çalışmış gibi çok abartılı görünmüyordu. Kenarda bekleyen kurutucuyla saçlarını kuruttuktan sonra ince bir lastikle bağlayıp, arkasında topladı. Dolabından aldığı beyaz bir tişört ve kot pantolonu giyip, spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. Buraya gelirken üzerinde olan takım elbisesini, dolaptan çıkarttıktan sonra fermuarlı koruma kılıfının içine yerleştirdi. O kılıfı, evrak çantasıyla beraber spor çantasını da yanına alarak yukarı çıktı. Ahmet lobideydi. Sırtı, bir üst kata çıkan merdivenlere dönük, spor yapanları seyrediyordu. Doğruca onun yanına yürüdü;

— Selam

Dedi. Ahmet kendisine doğru baktı. Her zamanki gibi gülümsüyordu. Başını hafifçe oynatarak arka tarafında kalan bir noktayı işaret etti;

— Şu on üç numaralı bisiklettteki kız.

Ağzından çıkan o son kelimeyle gülümsemesi genişleyip sırıtmaya dönüşmüştü. İstemedi de olsa hafifçe başını çevirip göz

ucuyla bisikletin üzerinde pedal çevirmekte olan kıza baktı. Göz göze geldiler. Kız, başını hafifçe, sanki selam verirmiş gibi öne eğerken yüzüne de küçük bir tebessüm yerleştirdi. “Olamaz bu. Hakkında konuştuğumuzu fark etti.” Diye geçirdi içinden. Garip bir mahcubiyet duygusuna kapılıp hızlıca gözlerini kaçırdı. Bununla da yetinmeyip sırtını döndü. Kızın bakışlarının hâlâ üzerinde oluğunu hissediyordu. Ahmet, bu şekilde davranmasına bozulmuştu. Bunu belli eden bir tavırla;

— Biliyor musun? O kız senin peşinde. Yakaladığı her fırsatta zaten bunu sana belli etmeye çalışıyor. Gerçekten fark etmedin, anlamadın mı bunu?

Manasız bir ifadeyle Ahmet’in suratına baktı. Bu söylüyor olduklarıyla hiç ilgilenmediğini anlatır bir yüz ifadesi takındı. Ahmet oldukça üzgün ve hayret dolu bir hâlde;

— Az önce hem duş almak hem de “Demek Simge’den özür dileyeceksin? İşte bir mucize daha” demek için aşağıya geliyordum. Özür dilemek! Malum, sen bu tür şeyler pek yapmazsın. Ama gelemedim. Neden? Beni, ağırlık ekleme bahanesiyle yardıma çağırdı. Üstü kapalı cümlelerle seni sordu. Sen farkında değilsin ama neredeyse bir aydır seni izliyor. Böyle güzel bir kadına nasıl kayıtsız kalabiliyorsun? Anlamak mümkün değil.

Yüzündeki ifadeyi boş ve manasız olan bir ifadeyle değiştirdi. Bakışlarıyla Ahmet’i tersliyordu. Aynı durum ses tonuna da yansdı;

— Bana ne bundan, bana ne. Beni hiç ilgilendirmiyor.

Ahmet artık sinirlenmişti. Gergin bir tonda;

— Senin şu “Hayallerimin kadını” saplantın yok mu?

Başını umutsuzca bisikletin üstünde antrenman yapan kadına çevirdi.

— Çevrende bu kadar güzel kadınlar varken daha neyi bekliyorsun anlamıyorum? Hâline bir bak. Ne istiyorsan var; statü, para, tip.

Sadece o tipin bile yeter. Onlarca hatun peşinde, belki beklediğin onlardan biridir. Ne biliyorsun? Şans ver oğlum. Şans vermeden bilemezsin. Sen...

Son cümlesini tamamlamadan konuşmasını kesti. Garip, sorgulayan bir biçimde yüzüne bakmaya başladı. Sonra şaşkın bir ses tonunda;

— Sen hiç özür dilemezsin ki. Yoksa Simge?

Şaşkınlık tüm görünüşüne hâkim olmuştu.

— Simge mi? O yüzden mi ondan özür dileyeceksin? Baksana yerinde duramıyorsun. Simge değil mi? Simge.

Hiçbir şey söylemeden eşyalarını arabasına götürmesi için kapıdaki görevliye verdi. Görevli, otoparka giden merdivenlerden aşağı inmeye başladığında Ahmet'e doğru döndü. Çok ciddi bir ifadeyle;

— Bak, defalarca bu mevzuları konuştuk. Ben bu konularda farklı düşünüyorum. Ayrıca Simge benim arkadaşım. Tıpkı diğerleri gibi. Bu gönül işlerinde üzerime gelme. Fikrimi biliyorsun. Ben bekliyorum. Elbet çıkacak karşıma. Çıkınca bileceğim.

Döndü, iki adım kadar yürüyüp çıkış kapısına yaklaştı. Tam kapıyı açtığı sırada Ahmet yeniden yanına geldi;

— Demek ki sana boşuna medyum demiyorlarmış. Var bir şey. Değişik adamsın. Tamam, aradığını bulmak için bekle. Bekle ama diğerlerine de şans ver. Mesela şuracıkta öylece beklemekte olan bisikletliye. Ayrıca o galiba bir yabancı. Adını da senin için öğrendim. Kis li bir şey di. Neydi ya? Ki... Kis. Kisli, Kisle, Kisla

Bir an için düşünceli hâlde duraksadı. O esnada görevlinin otoparktan çıkarttığı arabası da kapıya doğru yanıyordu. Ahmet hâlâ ısrarla az önce öğrendiği ancak ilginç biçimde unuttuğu ismi hatırlamaya çalışıyordu.

— Aaaa. Ben bir şeyi kolay kolay unutmam ki. Kiteş. Kiştey. Ki. Ki. Kiste. Evet, evet Kiştey. Adı Kiştey. Yabancı bir kadın galiba. Eminim bundan adı Kiştey.

Dedi heyecanla. Başını çevirip boş ve manasız gözlerle Ahmet'in yüzüne baktı. Arabası artık kapıya yanaşmış, şoför kapıyı kendisi için açık bırakmıştı. Ahmet'e bakıp gülümseyerek;

— Ben yarın sabah da burada olacağım. Fazla çalışmaktan zarar gelmez. Sen de gelersen sonrasında şirkete beraber gider o konuştuğumuz duruma bakarız.

Dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

* * *